

Arrest

nr. 308 331 van 14 juni 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 oktober 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 april 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Iraanse nationaliteit te hebben en België, samen met haar minderjarige zoon, te zijn binnengekomen op 23 januari 2020, dient op 28 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

Verzoeksters vingerafdrukken werden genomen op 8 augustus 2019 in Duitsland (Eurodac). Verzoekster is in het bezit van een paspoort, afgegeven op 15 maart 2015. Zij heeft een Schengenvisum type C gekregen, afgegeven te Teheran op 16 april 2019, geldig voor tien dagen van 27 april 2019 tot 22 mei 2019, met de vermelding dat zij zich opnieuw moest aanmelden bij de ambassade voor 27 mei 2019. De echtgenoot van verzoekster was initieel meegereisd met het gezin, maar is vanuit Duitsland teruggekeerd naar Teheran.

Op 28 april 2022 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep, weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de

Raad) op 21 oktober 2022 bij arrest nr. 279.132 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Zonder België te verlaten, dient verzoekster op 16 december 2022 een volgend verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Op 5 oktober 2023 verklaart de commissaris-generaal het volgende verzoek niet-ontvankelijk (volgend verzoek). Dit is de bestreden beslissing, die aangetekend wordt verstuurd op 11 oktober 2023 en die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen uit uw eerste verzoek om internationale bescherming bent u een etnische Fars, afkomstig uit Teheran en u bent Iraans staatsburger. U woonde samen met uw echtgenoot en uw twee zonen. U werkte als kapster en had ook enige tijd uw eigen kapsalon. U bent samen in België met uw twee zonen, [A.] (O.V. [...]) en [A.].

Toen u nog uw eigen kapperszaak had, had u een werkneemster [Y.S.]. U kwam te weten dat zij een geboren bahai was, toen zij u een gebedsboekje gaf toen uw moeder overleed. Echter was [Y.] heel discreet over haar geloof en ging u er ook niet op in. U en uw zonen werden wel uitgenodigd voor een gebedsritueel bij haar thuis waar u aan deelnam uit nieuwsgierigheid.

Toen u op 11.12.1397 (02.03.2019, Gregoriaanse kalender) uw oudste zoon [A.] ging ophalen na zijn basketbaltraining werden jullie tegengehouden door de Iraanse autoriteiten. Zo ontstond er tijdens een controle discussie over uw hoofddoek die u niet zou correct hebben gedragen en de basketbalkleren van uw zoon. U werd beledigd door de agenten en uw zoon [A.] kwam tussen. [A.] kreeg een klets waarop u boos werd en hen verwijten begon te maken. Deze verwijten waren ook gericht tegen de Iraanse leiders. Jullie werden beiden gearresteerd en meegenomen naar het politiekantoor. U werd er een nacht vastgehouden en uw zoon mocht na enkele uren al terug vertrekken, maar een week later kregen jullie een oproepingsbrief om jullie te melden. Daardoor besloten jullie het land te verlaten. Jullie kenden een man die connecties had in de Belgische ambassade en een visum voor jullie kon regelen. Zo verliet u samen met uw familie Iran op 07.02.1398 (27.04.2019). In Duitsland kon uw echtgenoot zich maar niet aarden, waardoor hij besloot terug te keren naar Iran. Hij liet u, samen met uw kinderen achter. Sindsdien heeft u geen contact meer gehad met uw echtgenoot.

In België dienden jullie een verzoek om internationale bescherming in op 28.01.2020. Op die dag stond u samen met uw zonen in de rij voor het klein kasteeltje toen twee Iraniërs jullie aanspraken. Ze gaven hun gegevens indien jullie hulp zouden nodig hebben tijdens jullie asielprocedure. Het duo, [R.F.] en [A.M.], nodigden jullie uit bij hen thuis, waar ze jullie introduceerden in het bahaïsme. Stilletjes aan geraakten u en uw zoon geïnteresseerd. In april 2020 bekeerde u zich naar het bahaïsme. Sinds 28.08.2020 werd u officieel geregistreerd als bahai en kreeg u uw lidkaart.

Bij terugkeer naar Iran vreesde u om het leven te worden gebracht omwille van uw bekering naar het bahaïsme. Daarnaast vreesde u voor uw leven wegens het incident met de autoriteiten en uw afwezigheid in de rechtbank.

Ter staving van jullie eerste verzoek om internationale bescherming legt u uw origineel paspoort, het origineel paspoort van uw zoon [A.], een kopie van uw rijbewijs, een kopie van uw shenasnameh en de shenasnameh van [A.], een kopie van uw lidkaart van de bahaigemeenschap in België, een brief in verband met uw lidkaart, een foto van een betoging in Duitsland, foto's van bahaibijeenkomsten in België, een tekening die uw zoon maakte van Baha'ullah, een attest van het AZ Sint-Lucas betreffende uw medicatie die u neemt voor PTSS, een attest van uw traumatherapeute en een attest van de bahaigemeenschap in België neer.

Op 29 april 2022 weigerde het CGVS u en uw zoon [A.] zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof werd gehecht aan jullie bekering naar het bahaïsme, noch werd er geloof gehecht aan jullie problemen met de zedenpolitie. Jullie tekenden beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). De RvV bevestigde echter op 21 oktober 2022 de beslissing van het CGVS in het arrest met het nummer 279132. Jullie stelden geen hoger beroep in tegen deze beslissing.

Zonder het Belgisch grondgebied te verlaten diende u op 16 december 2022 een tweede verzoek om internationale bescherming in. In uw huidige verzoek haalde u aan nog steeds bekeerd te zijn en hieromtrent nieuw bewijsmateriaal bij hebben. Daarnaast heeft uw ex-man in Iran de scheiding aangevraagd. Hij diende

tevens klacht in omdat u de kinderen heeft meegenomen. Uw ex-man bedreigt ook uw broer [S.] en uit bedreigingen tegenover u.

U vreest bij terugkeer naar Iran gedood te worden omwille van uw religie of door uw ex-man.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u neer: drie kopies van dagvaardingen, 23 foto's omtrent uw religieuze activiteiten, een bevel van Beyt-ol-Adl de hoofdzetel van de Baha'i, een bevestiging van uw bekering door Beyt-ol-Adl, een kopie van de aangetekende zending die u naar de Iraanse Ambassade gestuurd heeft, twee brieven van [R. D. F.] secretaris-generaal van de Bahai in België en een document met het registratieproces voor Bahai.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Zo vroeg u om bijgestaan te worden door een tolk van het vrouwelijke geslacht (Vragenlijst CGVS, punt 3, vraag 6, d.d. 18.08.2020). Daarnaast vermeldde u tijdens uw eerste verzoek dat u medicatie nam tegen PTSS en depressie die uw geheugen konden aantasten, dit weerspiegelde zich dit niet in de voorgelegde documenten, noch in uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud (zie notities eerste verzoek). Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient voorts vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige verzoek om internationale bescherming volledig steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek heeft uiteengezet, met name uw vrees om gedood te worden door het Iraans regime omwille van uw bekering naar het bahaïsme. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er niet het minste geloof kon worden gehecht aan uw bekering naar het bahaïsme, waarbij u niet overtuigde omwille van een oprechte, diepgewortelde en innerlijke overtuiging bekeerd te zijn. Hierdoor kon er eveneens geen geloof worden gehecht aan uw problemen ten gevolge van uw bekering en uw hiermee gepaard gaande vrees voor vervolging. Evenmin werd er enig geloof gehecht aan uw problemen met de zedenpolitie in Iran. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd in haar arrest 279132 van 21 oktober 2022. U stelde geen hoger beroep in tegen deze beslissing.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in uw dossier voorhanden. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar de asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, met name uw bekering naar het bahaïsme. Deze elementen zijn in uw vorige verzoek reeds uitgebreid besproken en de ongeloofwaardigheid en het opportunistisch karakter ervan werden bevestigd door het arrest van de RvV. Zo werd geoordeeld dat van verzoekers redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij hun bekeringsproces en de feiten die tot de bekering naar het bahaïsme op een doorleefde, consistente en aannemelijke wijze kunnen toelichten. Dit bleek niet zo in uw geval. U haalt geen nieuwe elementen aan die een nieuw licht werpen op de in vorige beslissingen aangehaalde argumenten. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter naar dezelfde verklaringen verwijst en enkel bijkomende verklaringen aflegt en documenten neerlegt die in het verlengde liggen van iets dat op geen

enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan (Verklaring Volgend Verzoek, vragen 18,19,20, dd. 15.02.2023). Hoewel u bijkomende documenten neerlegt, waaronder 23 foto's omtrent uw religieuze activiteiten, een bevel van Beytol Adl de hoofdzetel van de Baha'i, een bevestiging van uw bekering door Beyton Adl, een kopie van de aangetekende zending die u naar de Iraanse Ambassade gestuurd heeft, twee brieven van [R.D.F.] secretaris-generaal van de Bahai in België en een document met het registratieproces voor Bahai. Deze verklaringen en bijhorende documenten kunnen geen aanleiding geven tot een nieuwe beoordeling van uw asielrelaas en zijn niet van dien aard om de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. Zo was het CGVS en de RvV reeds van oordeel dat de neergelegde stukken weliswaar uw aanwezigheid en engagement tijdens de hierin aangehaalde religieuze activiteiten kunnen staven doch geen bewijs kunnen vormen van een oprechte bekering en derhalve niet kunnen aantonen dat deze aanwezigheid en dit engagement zijn ingegeven vanuit een oprecht en diepgeworteld religieus engagement. Zo kunnen ook de documenten van het comité van de Bahai in België op zich niet volstaan om de teloorgegane geloofwaardigheid van de oprechtheid van deze bekering te herstellen.

Daarnaast wijst uw advocaat erop dat u een brief en een email naar de Iraanse ambassade stuurde waarin u zichzelf als Bahai uitte en u de behandeling van de Bahai in Iran veroordeelt. Uit uw brief blijkt evenwel dat u een persoonlijk politiek standpunt inneemt ten opzichte van de Bahai en hoe ze behandeld worden in Iran. Dit is nochtans iets dat de Bahai niet toelaat volgens u (Verklaring Volgend Verzoek, vraag 19, dd. 15.02.2023). Derhalve slaagt u er ook door deze brief niet in aan te tonen dat u zich vanuit een oprechte overtuiging tot dit geloof bekeerde. Daarnaast is het evenmin aannemelijk dat u door deze brief en deze email de Iraanse overheid het beeld zou hebben gewekt dat u Bahai van geloof bent. U staft immers allerm minst dat u uw boodschap daadwerkelijk aan de Iraanse overheid zou hebben overgemaakt. Het emailadres waar u uw email naartoe stuurde blijkt immers niet te bestaan, zo toont de toegevoegde informatie aan. Dat u ten onrechte wilt laten uitschijnen dat u de Iraanse overheid berichtte is veelzeggend over het gebrek aan oprechtheid waarmee u uw huidig verzoek om internationale bescherming doorloopt. Wat het aangetekend schrijven betreft blijkt uit de door u neergelegde foto dat iemand een aangetekende zending naar de Iraanse ambassade te Brussel stuurde. Hieruit kan evenwel niet afgeleid worden dat u dit deed, laat staan wat de inhoud van dit aangetekend schrijven was.

Daarnaast haalt u tevens aan dat uw ex-man ondertussen de scheiding heeft aangevraagd in Iran en klacht indiende tegen u omdat u de kinderen meenam. Hij uit tevens bedreigingen aan uw adres via uw broer [S.] (Verklaring Volgend Verzoek, vragen 14,17,19,23, dd. 15.02.2023). U heeft schrik dat hij u iets zal aandoen en de kinderen van u zal afnemen (Verklaring Volgend Verzoek, vragen 19, dd. 15.02.2023). Vooreerst is de vrees die u koestert ten opzichte van uw ex-man en hoe hij de kinderen van u kan afnemen, een element dat ook reeds in uw eerste verzoek werd behandeld. Er werd toen ook besloten dat er uit het gegeven dat de vader volgens de Iraanse wetgeving recht heeft op de voogdij van de kinderen geen vervolging of ernstige schade kan afgeleid worden. Dat u daarnaast uw ex-man vreest omdat hij u zou vermoorden (Verklaring Volgend Verzoek, vraag 20, dd. 15.02.2023), is niet iets waar u in slaagt aannemelijk te maken. Zo stemt het profiel dat u nu tijdens uw tweede verzoek ophangt van uw ex-man niet overeen met uw schets van hem tijdens uw eerste verzoek. Tijdens het eerste verzoek verklaarde u nog dat jullie geen slecht huwelijk hadden en hij een goede man is (CGVS [N.] II, p. 4-5, dd. 29.10.2021). Jullie huwelijk was een rustig huwelijk waarbij er bijna nooit ruzie was. Hij zou ook een goeie vader zijn geweest voor de kinderen volgens u en hij was gek op zijn twee zonen (CGVS [N.] II, p. 5, dd. 29.10.2021). Dit is compleet tegenstrijdig met hetgeen dat u nu zegt waarbij hij u zou vermoorden of uw kinderen iets zou aandoen (Verklaring Volgend Verzoek, vraag 17, 23, dd. 15.02.2023). Uw zoon [A.] spreekt over dreigberichten die zijn vader naar uw gsm zou sturen waarin hij u dreigt te vermoorden moest u terugkeren naar Iran (Verklaring Volgend Verzoek [A.], vraag 17, dd. 27.07.2023), maar het CGVS mocht hieromtrent niets ontvangen. Uw zoon verklaart tevens dat uw ex-man geen normaal persoon is en verslaafd is aan drugs (Verklaring Volgend Verzoek [A.], vraag 17, dd. 27.07.2023). Hij beseftte dit al in zijn jeugd en voor zolang hij zich kan herinneren (Verklaring Volgend Verzoek [A.], vraag 17, dd. 27.07.2023). Tijdens zijn eerste verzoek repte [A.] met geen woord over een vrees ten opzichte van zijn vader. Evenmin vertelde hij over zijn drugsverslaving (CGVS [A.] I, dd. 30.06.2021; CGVS [A.] II, dd. 28.10.2021). Integendeel. Uw zoon verklaarde toen dat hoewel zijn vader moslim is, hij u uw eigen keuzes liet maken op vlak van religie (CGVS [A.] I, p. 16, dd. 30.06.2021). Het enige dat uw zoon toen vertelde was dat uw man jullie in de steek had gelaten door terug te keren naar Iran en uw zoon sindsdien niets meer van hem vernomen heeft (CGVS [A.] II, p. 4, dd. 28.10.2021). Hierdoor kan er ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat uw man u of uw kinderen iets zou aandoen.

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugnijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

Verzoekster voert een schending aan van de artikelen 57/6/2, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

Zij betoogt dat zij bij haar huidige aanvraag niet alleen bewijzen heeft voorgelegd van haar bekering tot het Bahaïsme, zoals foto's, getuigenissen en de bevestigingen ervan, maar ook het bewijs dat zij zowel aangetekend als via mail de Iraanse ambassade hiervan op de hoogte heeft gebracht. Zij stelt niet te begrijpen hoe de commissaris-generaal de overvloed aan nieuwe stukken over haar bekering kan ophijsten om dan vervolgens te stellen dat deze geen aanleiding zouden geven tot een nieuwe beoordeling van haar relaas enkel en alleen omdat ze in het verlengde liggen van haar eerdere verklaringen. Zij erkent dat die nieuwe stukken uiteraard in het verlengde liggen van haar eerdere verklaringen nu ze zich nog verder en dieper verdiept heeft in het Bahaïsme en hiervan tal van bewijzen voorlegt teneinde haar oprechtheid aan te tonen. Zij geeft hierbij aan dat zij niets anders kan doen dan aantonen dat zij weldegelijk behoort tot de Bahaï-gemeenschap, dat zij haar geloof serieus neemt en dat ze er niet voor achteruit deinst om de Iraanse autoriteiten op de hoogte te brengen van haar geloofsovertuiging en om haar kritiek te uiten op de manier waarop de Iraanse ambassade de Bahaï behandelt. De motieven van de commissaris-generaal, dat de brieven en mails naar de Iraanse ambassade nog steeds geen bewijs zouden zijn van een oprechte bekering, tart volgens haar alle verbeelding. Zij legt uit dat zij het juiste emailadres van de Iraanse ambassade niet kende, waardoor zij haar mails richtte naar verschillende adressen. Zij stipt hierbij aan dat zij wel degelijk op 15 maart 2023 een mail heeft gestuurd naar het bestaande mailadres van de ambassade en citeert hieruit in haar verzoekschrift. Zij verwijt de commissaris-generaal haar hierover zelfs niet gehoord te hebben. Zij meent dat zij thans wel degelijk een begin van bewijs aanbrengt van haar problemen. Een uitwijzing naar Iran houdt volgens haar een schending in van artikel 3 van het EVRM.

3. Nieuwe stukken

3.1. Op 22 mei 2024 maakt verzoekster overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarbij zij volgende stukken voegt:

- Foto's van zichzelf binnen de Bahai gemeenschap;
- Foto's van zichzelf bij manifestaties tegen het Iraanse regime.

4. Juridisch kader

4.1. Verzoekster levert kritiek op de wijze waarop haar volgend verzoek om internationale bescherming werd beoordeeld en tegen de manier waarop geoordeeld wordt of er al dan niet “nieuwe elementen” worden aangevoerd.

4.2. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig

wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van richtlijn 2013/32/EU.

4.3. Artikel 57/6/2, § 1 eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen of feiten aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

Hierbij kan nuttig worden verwezen naar het arrest van 10 juni 2021 waarin het Hof van Justitie (HvJ 10 juni 2021, LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid, C-921/19) verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3 van de Richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, nrs. 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (HvJ 10 juni 2021, nr. 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 10 juni 2021, nr. 50). In het arrest van 9 september 2021 verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, XY t. *Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl*, C-18/20, nr. 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, nr. 37).

De Raad herinnert eraan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden

beschouwd, tenzij de verzoeker nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de determinerende motieven van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De voorbereidende werken verduidelijken verder dat de kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing of wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet werd betwist, doch ongegrond werd bevonden, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van dien aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Onderzoek van de nieuwe elementen

5.1. In het kader van haar eerste beschermingsverzoek verklaart verzoekster dat zij zich bekeerd heeft tot het Bahaïsme en dat zij bij terugkeer naar Iran zowel de Iraanse autoriteiten als haar man vreest. De commissaris-generaal hecht geen geloof aan haar bekering en acht de vrees voor vervolging door haar man niet aannemelijk. Na beroep, weigert de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus en oordeelt hij dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaringen over haar oprechte bekering tot het Bahaïsme, de drijfveer voor haar religieuze activiteiten in België en de aangevoerde vrees voor vervolging bij een terugkeer naar Iran omwille van haar vermeende bekering. De Raad oordeelt dat er in de bestreden beslissing terecht op gewezen wordt dat verzoeksters verklaringen over haar kennismaking met het Bahaïsme in Iran reeds ongeloofwaardig zijn, dat haar verklaringen inzake haar oprechte interesse voor het Bahaïsme in Iran wordt ondergraven door de vaststellingen dat zij in Duitsland nagelaten heeft om zich hier verder in te verdiepen en dat haar nalatigheid om zich te informeren bij medegelovigen, die in een gelijkaardige situatie zitten, naar de manier waarop zij dit hebben ervaren of hoe zij hieraan kunnen werken,

afbreuk doet aan de oprechtheid van haar geloofsovertuiging. Ingevolge het volstrekt ongeloofwaardige karakter van verzoeksters relaas inzake haar bekering, oordeelt de Raad nog dat haar religieuze activiteiten in Europa een kennelijk en louter opportunistisch karakter hebben en er enkel toe strekken om op deze basis een vorm van internationale bescherming of een verblijfsmachtiging te kunnen verwerven. Gelet op het aperte opportunistische karakter van haar activiteiten, oordeelt de Raad dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij daardoor *in concreto* in de negatieve aandacht van haar autoriteiten zou staan. Ten slotte herneemt de Raad integraal de motieven van de commissaris-generaal met betrekking tot de vrees die verzoekster zou hebben voor haar man, waar onder meer geoordeeld wordt dat zij niet alleen geen enkele indicatie aanhaalt dat haar man de kinderen van haar zou willen afnemen of haar op een andere wijze zou willen schaden en er uit het gegeven dat de vader volgens de Iraanse wetgeving recht heeft op de voogdij van de kinderen geen vervolging of ernstige schade kan worden afgeleid.

5.2. In het kader van haar tweede beschermingsverzoek verklaart verzoekster nog steeds bekeerd te zijn en hieromtrent nieuw bewijsmateriaal bij hebben. Daarnaast geeft zij aan dat haar ex-man in Iran de scheiding aangevraagd heeft en dat hij ook een klacht heeft ingediend tegen haar omdat zij de kinderen heeft meegenomen. Zij geeft aan dat haar ex-man zowel haar als haar broer S. bedreigt. Bij terugkeer naar Iran vreest zij gedood te worden omwille van haar religie of door haar ex-man. Gevraagd wat zij vreest voor haar kinderen bij terugkeer, verklaart ze dat ze bang is dat haar ex-man haar kinderen iets zal aandoen. Omdat zij ook Baha'i zijn, vreest zij dat ze ook door het Iraanse regime vervolgd zullen worden. Ter staving van haar volgend verzoek legt zij drie dagvaardingen, 23 foto's van haar religieuze activiteiten, een bevel van Israël van Beytol Adl en een bevestiging van haar geloof van Beytol Adl neer. (Verklaring Volgend verzoek, 15.02.2023, punten 17, 19 en 23)

Bij haar aanvullende nota voegt zij nog foto's toe waarop zij te zien is, enerzijds tussen de Bahai gemeenschap en anderzijds tijdens demonstraties tegen de Iraanse overheid.

De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

5.3.1. In de bestreden beslissing wordt op terechte wijze gemotiveerd dat het volgende verzoek om internationale bescherming van verzoekster niet-ontvankelijk moet worden verklaard omdat zij geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt en dat het CGVS evenmin over dergelijke elementen beschikt.

5.3.2. In voorliggend verzoekschrift brengt verzoekster geen overtuigende argumenten bij die het geheel van motieven - die pertinent en draagkrachtig zijn, die steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat zij geen nieuwe elementen of feiten heeft aangebracht - kunnen weerleggen of ontkrachten. Het komt verzoekster toe om voormelde motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij, zoals hierna zal blijken, echter in gebreke blijft.

5.3.2.1. In het kader van haar tweede beschermingsverzoek houdt verzoekster vast aan haar eerder geuite vrees omwille van haar bekering en stelt ze dat ze hiervan nog meer bewijsdocumenten kan voorleggen. Waar verzoekster aldus volhardt in haar vervolgingsvrees wegens haar bekering tot het Bahaïsme, wordt eraan herinnerd dat deze beweerde bekering en de daaruit volgende vervolgingsvrees reeds door de commissaris-generaal en de Raad werden beoordeeld. In de mate verzoekster haar huidige beschermingsverzoek steunt op de motieven die zij naar aanleiding van haar eerste verzoek heeft uiteengezet, nam de commissaris-generaal immers op 28 april 2022 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dit omdat er geen geloof kon worden gehecht aan de beweerde bekering van verzoekster tot het Bahaïsme en de bijhorende religieuze activiteiten, waardoor er evenmin geloof kon worden gehecht aan de voorgehouden problemen en vrees ten gevolge van de beweerde bekering. Verder werd geoordeeld dat er ook geen geloof kon worden gehecht aan de oprechtheid van de verderzetting van haar activiteiten in België. De Raad bevestigt deze beoordeling en beslissing in zijn arrest nr. 279.132 van 21 oktober 2022. Met betrekking tot de reeds aangehaalde vervolgingsvrees wegens de voorgehouden bekering, kan het volstaan te verwijzen naar de eerdere beslissing van de commissaris-generaal en 's Raads arrest nr. 279.132, waartegen geen cassatieberoep werd ingesteld en waardoor verzoekster geen beroepsmogelijkheden meer heeft met betrekking tot haar eerste beschermingsverzoek.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van het huidige, volgende verzoek om internationale bescherming van verzoekster, de beslissing met betrekking tot haar vorige verzoek om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. Eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, heeft de Raad, wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde

van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in een beslissing met betrekking tot een eerder verzoek werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt. Verzoekster kan onderhavige beroep dan ook niet gebruiken om een vorm van beroep in te stellen tegen een eerdere beslissing die reeds in beroep werd bevestigd. Hoewel dit echter niet wegneemt dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd, moet *in casu* het volgende aangestipt worden. Verzoekster blijft in het kader van haar huidige, volgende verzoek vasthouden aan haar bekering zoals uiteengezet in haar eerste verzoek om internationale bescherming en reikt thans verder elementen aan die een voortzetting vormen van een relaas dat ongeloofwaardig werd bevonden en waaruit geen nood aan internationale bescherming is gebleken. Dat verzoekster volhardt in en voornamelijk verder borduurt op ditzelfde relaas, voegt niets nieuws of wezenlijks toe aan haar dossier.

Verzoekster wordt allerm minst bijgetreden waar zij in haar verzoekschrift meent dat het oprechte karakter van haar bekering zou blijken uit het loutere gegeven dat zij tot op heden blijft bij haar verklaringen omtrent haar religieuze overtuiging en nog steeds religieuze activiteiten heeft. Immers zijn dergelijke elementen *an sich* geenszins van aard om de oprechtheid van haar bekering aan te tonen en de eerdere beoordeling in het kader van haar vorige verzoek, waaruit het ongeloofwaardig karakter van de beweerde bekering en de daaruit volgende vervolgingsvrees is komen vast te staan, te ontkrachten. Deze elementen kunnen dan ook geenszins worden beschouwd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster in aanmerking komt voor internationale bescherming.

De Raad is, in navolging van de commissaris-generaal, van oordeel dat verzoekster in haar 'verklaring volgend verzoek' van 15 februari 2023 geen elementen aanreikt die de in de vorige beslissing aangehaalde argumenten, op grond waarvan tot de ongeloofwaardigheid van de voorgehouden bekering en de daaruit volgende vrees voor vervolging, kunnen ondermijnen. Verder kunnen de door verzoekster voorgelegde documenten en toelichting hierbij niet volstaan om de inhoudelijke beoordeling van de commissaris-generaal en de Raad in het kader van de beoordeling van haar eerste beschermingsverzoek in een ander daglicht te plaatsen. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt overwogen: *"Hoewel u bijkomende documenten neerlegt, waaronder 23 foto's omtrent uw religieuze activiteiten, een bevel van Beytol Adl de hoofdzetel van de Bahai, een bevestiging van uw bekering door Beyton Adl, een kopie van de aangetekende zending die u naar de Iraanse Ambassade gestuurd heeft, twee brieven van [R.D.F.] secretaris-generaal van de Bahai in België en een document met het registratieproces voor Bahai. Deze verklaringen en bijhorende documenten kunnen geen aanleiding geven tot een nieuwe beoordeling van uw asielrelaas en zijn niet van dien aard om de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. Zo was het CGVS en de RvV reeds van oordeel dat de neergelegde stukken weliswaar uw aanwezigheid en engagement tijdens de hierin aangehaalde religieuze activiteiten kunnen staven doch geen bewijs kunnen vormen van een oprechte bekering en derhalve niet kunnen aantonen dat deze aanwezigheid en dit engagement zijn ingegeven vanuit een oprecht en diepgeworteld religieus engagement. Zo kunnen ook de documenten van het comité van de Bahai in België op zich niet volstaan om de teloorgegane geloofwaardigheid van de oprechtheid van deze bekering te herstellen. Daarnaast wijst uw advocaat erop dat u een brief en een email naar de Iraanse ambassade stuurde waarin u zichzelf als Bahai uitte en u de behandeling van de Bahai in Iran veroordeelt. Uit uw brief blijkt evenwel dat u een persoonlijk politiek standpunt inneemt ten opzichte van de Bahai en hoe ze behandeld worden in Iran. Dit is nochtans iets dat de Bahai niet toelaat volgens u (Verklaring Volgend Verzoek, vraag 19, dd. 15.02.2023). Derhalve slaagt u er ook door deze brief niet in aan te tonen dat u zich vanuit een oprechte overtuiging tot dit geloof bekeerde. Daarnaast is het evenmin aannemelijk dat u door deze brief en deze email de Iraanse overheid het beeld zou hebben gewekt dat u Bahai van geloof bent. U staat immers allerm minst dat u uw boodschap daadwerkelijk aan de Iraanse overheid zou hebben overgemaakt. Het emailadres waar u uw email naartoe stuurde blijkt immers niet te bestaan, zo toont de toegevoegde informatie aan. Dat u ten onrechte wilt laten uitschijnen dat u de Iraanse overheid berichtte is veelzeggend over het gebrek aan oprechtheid waarmee u uw huidig verzoek om internationale bescherming doorloopt. Wat het aangetekend schrijven betreft blijkt uit de door u neergelegde foto dat iemand een aangetekende zending naar de Iraanse ambassade te Brussel stuurde. Hieruit kan evenwel niet afgeleid worden dat u dit deed, laat staan wat de inhoud van dit aangetekend schrijven was."* Deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Verzoekster laat deze motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, volledig ongemoeid in haar verzoekschrift waardoor de Raad zich deze, bij gebrek aan enig concreet en dienstig verweer, toe-eigent.

Waar verzoekster stelt dat die nieuwe stukken uiteraard in het verlengde liggen van haar eerdere verklaringen en hieruit blijkt dat ze zich nog verder en dieper verdiept heeft in het Bahaïsme en hiervan tal van bewijzen voorlegt teneinde haar oprechtheid aan te tonen, wordt opgemerkt dat hieruit nog steeds geen

oprechte, innerlijke geloofsovertuiging worden afgeleid. De talrijke foto's, die overigens gemakkelijk geënceneerd kunnen worden waardoor de bewijswaarde ervan reeds zeer relatief is, bieden geen zicht op verzoeksters innerlijke geloofsovertuiging (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 2; aanvullende nota, stuk 1). Het bevel van Beyt-ol-Adl van 23 augustus 2022 gaat in algemene termen in op de discriminatie van aanhangers van het Bahaïsme (*ibid.*, stuk 3). De brief van 22 februari 2022 van de Nationale Geestelijke Raad waarin wordt meegedeeld dat verzoekster benoemd werd tot lid van de eerste nationale ontwikkelingscomité van België, biedt evenmin zicht op enige oprechte, innerlijke geloofsovertuiging in haar hoofde (*ibid.*, stuk 4). Voor wat betreft haar uiteenzetting waarvan ze vraagt om die te sturen naar de verantwoordelijke autoriteiten om een einde te maken aan de vervolging van Baha'i-landgenoten en de onderdrukking van de Baha'i-gemeenschap in Iran (*ibid.*, stuk 5), wordt niet verduidelijkt naar welke autoriteiten dit dan wel zou zijn gestuurd. In haar verzoekschrift stelt zij weliswaar dat zij die effectief gestuurd heeft naar de Iraanse ambassade, doch komt zij niet verder dan de tekst ervan opnieuw te citeren. De daarboven geplakte printscreen is voorts volledig onleesbaar waardoor niet kan worden vastgesteld naar welk e-mailadres verzoekster de desbetreffende brief of mail zou hebben verstuurd. Aan het administratief dossier werd in die zin nog een afprint van "Google Search" alsook van de website van de Iraanse ambassade te Brussel toegevoegd (AD CGVS, landeninformatie, stukken 4 en 5) op grond waarvan de commissaris-generaal op goede gronden oordeelt dat het e-mailadres, zoals vermeld in de stukken van verzoekster, onbestaande is. De brieven ten slotte, waarin verzoekster wordt omschreven als een actief lid en als een oprecht gelovige van de Baha'i-gemeenschap van 14 februari 2023 en van 11 juli 2023 alsook de beschrijving van het registratieproces (*ibid.*, stukken 6 en 7) bieden evenmin zicht op de oprechtheid van verzoeksters bekering. De brieven tonen hoogstens aan dat verzoekster aanwezig is en deelneemt aan religieuze activiteiten, maar zij verschaffen, gelet op wat voorafgaat, geen nieuwe inzichten omtrent de werkelijke beweegredenen achter verzoeksters deelname aan deze activiteiten en vermogen niet alsnog aan te tonen dat de beweemde bekering is ingegeven vanuit een oprechte en ernstige innerlijke geloofsovertuiging. Deze brieven volstaan op zich niet om een daadwerkelijk en oprechte bekering aan te nemen. Ook wanneer deze documenten worden beoordeeld en gewogen samen met het geheel van verzoeksters verklaringen, kunnen deze documenten de ongeloofwaardigheid van haar beweemde bekering niet herstellen. Waar zij in het verzoekschrift benadrukt dat zij met haar documenten wilt aantonen dat ze blijvend geëngageerd is, wordt onderstreept dat het loutere gegeven dat verzoekster nog steeds geloofsactiviteiten heeft in België geenszins aantoon dat zij ook op oprechte gronden tot het Bahaïsme is bekeerd en vanuit een oprechte overtuiging deelneemt aan activiteiten in België.

Gelet op voorgaande vaststellingen, besluit de Raad, het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, dat verzoekster in gebreke blijft om een daadwerkelijke en oprechte bekering tot het Bahaïsme, gebaseerd op een oprechte en ernstige innerlijke geloofsovertuiging, aannemelijk te maken. Bijgevolg kan nog steeds niet worden uitgegaan van een geloofwaardige bekering en evenmin van een geënde vrees voor vervolging omwille hiervan.

Daar verzoekster niet aannemelijk maakt oprecht tot het Bahaïsme te zijn bekeerd, kan niet worden aangenomen dat zij zich bij een eventuele terugkeer naar Iran zal manifesteren als Baha'i of als dusdanig zal worden gezien door haar omgeving en/of de Iraanse autoriteiten. Gelet op wat hierboven werd uiteengezet omtrent de brief die zij zou hebben verstuurd aan de Iraanse ambassade, dient erop te worden gewezen dat dit element evenmin beschouwd kan worden als zijnde een element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekster voor internationale bescherming in aanmerking komt.

5.3.2.2. Het gegeven dat verzoeksters bekering niet geloofwaardig is, neemt evenwel niet weg dat de objectieve risico's die zouden kunnen voortvloeien uit haar geloofsactiviteiten in België in geval van terugkeer naar Iran moeten worden onderzocht.

Bij de beoordeling hiervan zijn de redelijke mate van waarschijnlijkheid dat de verzoeker om internationale bescherming bij terugkeer naar zijn land van herkomst zal worden vervolgd en de ernst van de vervolging van cruciaal belang. Dit houdt in dat wordt nagegaan welke geloofs- en politieke activiteiten in het gastland daadwerkelijk worden uitgeoefend, ongeacht de persoonlijke motieven hierachter, of deze activiteiten ter kennis zijn gekomen of kunnen komen van de mogelijke actoren van vervolging, zoals de overheden van het land van herkomst, hoe deze geloofsactiviteiten waarschijnlijk door de overheden van het land van herkomst zullen worden gezien en opgevat, alsook hoe het gedrag en de motieven erachter zullen worden gepercipieerd, met name of de aangehaalde geloofs- en politieke activiteiten zouden kunnen leiden tot de toeschrijving van een religieuze en/of politieke overtuiging die negatief zou kunnen worden beoordeeld door de nationale overheden en aanleiding zou kunnen geven tot vervolging.

De COI Focus "*Iran Surveillance van de diaspora door de Iraanse autoriteiten*" van 10 mei 2023, die bij het administratief dossier is gevoegd (AD CGVS, landeninformatie, stuk 7), behandelt de houding van de Iraanse autoriteiten ten opzichte van Iraniërs in het buitenland en Iraniërs die terugkeren naar Iran en bestrijkt de periode 1 maart 2020 tot en met 31 maart 2023. Niettegenstaande in deze COI Focus erop wordt gewezen dat de gevonden informatie beperkt is door de lage aantallen afgewezen verzoekers om internationale

bescherming die terugkeren naar Iran en de afwezigheid van onafhankelijke instanties die hun situatie in Iran opvolgen (p. 6, 27), bevat deze COI Focus voldoende informatie om op gedegen basis de risico's voor verzoekers bij terugkeer naar Iran te beoordelen.

Uit deze landeninformatie kan alvast niet worden afgeleid dat een loutere terugkeer vanuit het buitenland naar en aanwezigheid op het Iraanse grondgebied zouden kunnen volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de vluchtelingenrechtelijke zin, of tot een reëel risico op ernstige schade, in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster legt geen andere informatie neer waaruit het tegendeel blijkt.

De meeste in het buitenland wonende Iraniërs ondervinden doorgaans geen problemen bij terugkeer. Profielen van personen die in de verslagperiode (1 maart 2020 tot en met 31 maart 2023) van de COI Focus van 10 mei 2023 toch problemen kenden met de Iraanse autoriteiten bij terugkeer, zijn personen met een dubbele nationaliteit en Iraanse atleten die in het buitenland hun steun betuigen aan de straatprotesten in Iran (p. 31). Er werden verder geen verifieerbare berichten gevonden van afgewezen verzoekers om internationale bescherming vanuit Europa die na een terugkeer naar Iran ernstige problemen hebben ondervonden met de Iraanse autoriteiten en de geraadpleegde experts maken evenmin melding van grote problemen (p. 30-35). Hierbij wordt aangestipt dat het aanvragen van internationale bescherming in het buitenland op zichzelf in Iran niet strafbaar is (p. 9). De Iraanse overheden hebben verder doorgaans weinig interesse in het strafrechtelijk vervolgen van afgewezen Iraanse asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. De Iraanse autoriteiten schenken aan dergelijke personen en aan hetgeen zij hebben gezegd of gedaan in het buitenland en op het internet hebben geplaatst over het algemeen (nog steeds) weinig aandacht en personen die terugkeren naar Iran die geen risicoprofiel vertonen, die nog niet in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten en die door deze autoriteiten niet als bedreiging worden gezien, ondervinden doorgaans geen problemen bij een terugkeer naar Iran. De behandeling van terugkeerders, inclusief afgewezen verzoekers om internationale bescherming, is afhankelijk van hun profiel vóór hun vertrek uit Iran en hun activiteiten bij terugkeer. Het zijn vooral personen die al een hoog profiel hadden, in het bijzonder politieke activisten, die bij een terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Tenzij zij vóór hun vertrek uit Iran al in de negatieve aandacht stonden van de Iraanse overheden, kan worden aangenomen dat terugkeerders in het algemeen de aandacht van de Iraanse overheden waarschijnlijk niet zullen trekken en een laag risico lopen op monitoring, mishandeling of discriminatie (p. 33-35). De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat een loutere mogelijkheid van een behandeling die raakt aan vervolging of ernstige schade niet voldoende is.

Verzoekster, mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, toont het bestaan van risicofactoren in haar hoofde niet aan en maakt ze evenmin aannemelijk. Daargelaten het gebrek aan geloofwaardigheid aangaande verzoeksters beweerde bekering, wordt erop gewezen dat er geen concrete en objectieve gegevens voorhanden zijn of aannemelijk worden gemaakt dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van haar beweerde bekering en activiteiten dienaangaande in België. Er weze in dit verband gesteld dat uit de loutere deelname aan bijeenkomsten en desgevallend het plaatsen van politieke berichten op sociale media niet kan worden opgemaakt dat de Iraanse autoriteiten hiervan op de hoogte zouden zijn, laat staan dat ze verzoekster dermate als lid van de oppositie zouden beschouwen dat ze haar omwille van een verondersteld ernstig politiek engagement zouden viseren bij terugkeer. Uit de hogervermelde COI Focus van 10 mei 2023 blijkt dat de Iraanse autoriteiten, wat betreft de deelname aan protesten in het buitenland, vooral hun aandacht richten op personen met een bepaald profiel (p. 36). Het betreft personen met een welbepaald profiel en een zekere invloed die bij een terugkeer naar Iran een groter risico lopen op problemen. Dat ook personen met een laag politiek profiel, die niet eerder onder de aandacht van de Iraanse autoriteiten zijn gekomen, ernstige problemen riskeren bij een terugkeer naar Iran, kan uit de beschikbare landeninformatie niet worden afgeleid. *In casu* dient te worden vastgesteld dat nergens uit blijkt dat verzoekster tijdens bepaalde activiteiten waarvan zij melding maakt, een grotere rol had dan die van een gewone deelnemer. Verzoekster geeft weliswaar aan dat zij haar kritiek geuit heeft rechtstreeks aan de Iraanse autoriteiten, maar dit kan niet blijken uit de door haar neergelegde documenten zoals *supra* uiteengezet. Het betreffen aldus slechts loutere beweringen. Ook uit de door haar neergelegde stukken bij haar aanvullende nota mag geenszins blijken dat zij een grotere rol had dan die van gewone deelnemer en kan enkel worden vastgesteld dat verzoekster opgaat in een grotere groep.

Het wordt aldus niet aangenomen dat de Iraanse autoriteiten verzoekster bij terugkeer naar Iran een hoog politiek profiel zullen toemeten, haar als een bedreiging van het regime zullen beschouwen en haar omwille hiervan zullen viseren en vervolgen.

Op basis van hun deelname aan de geloofsactiviteiten in België kan er verder niet vanuit gegaan worden dat verzoekster in Iran als bekeerling gepercipieerd zouden worden. Zo brengt zij geen concrete, objectieve en geloofwaardige aanwijzingen aan waaruit kan blijken dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn of zouden kunnen komen van haar religieuze activiteiten in België en zij maakt hoe dan ook niet aannemelijk dat zij daardoor *in concreto* in de negatieve aandacht van haar autoriteiten zouden staan of komen te staan. Verzoekster blijft in gebreke aan de hand van concrete, aannemelijke

elementen aan te tonen dat de Iraanse autoriteiten van haar activiteiten in België op de hoogte zouden zijn (of kunnen komen) of dat zij haar hier online zouden monitoren.

Uit de COI Focus van 10 mei 2023 blijkt dat, niettegenstaande Iran één van de belangrijkste actoren van transnationale repressie is en de internetsurveillance sinds de dood van Mahsa Amini in september 2022 en de daarop volgende straatprotesten naar alle waarschijnlijkheid is opgevoerd (p. 22-23), de capaciteit van de Iraanse autoriteiten om de sociale media van haar burgers in het buitenland te monitoren niet onbeperkt is, dat hoofdzakelijk activisten in ballingschap, doch niet alle, worden gemonitord, dat het regime prioriteiten stelt op basis van haar belangen en dat deze kunnen wijzigen. Volgens een geraadpleegde cybersecurityexpert liggen de prioriteiten thans bij journalisten en activisten van etnische minderheden en ook milieuactivisten. De hoofddoelstelling van de surveillanceactiviteiten in het buitenland, hoofdzakelijk via het online monitoren van openbare informatie op het internet, is het maken van profielen over de doelwitten en het in kaart brengen van netwerken (p. 20). De hoeveelheid kritiek die een persoon uit op het regime is overigens geen grote factor in het vergroten van het risico dat een cyberdissident in ballingschap gemonitord wordt. De invloed die een persoon heeft, bepaalt of deze een prioriteit vormt voor het regime, zoals het aantal volgers dat iemand heeft waarbij bijvoorbeeld het hebben van 10.000 volgers niet belangrijk genoeg wordt geacht (p. 20-21). Uit de landeninformatie blijkt duidelijk dat de Iraanse autoriteiten vooral personen monitoren die zij als een bedreiging zien, bijvoorbeeld omdat zij reeds eerder in de verhoogde aandacht van de Iraanse autoriteiten stonden, omdat zij bekendheid genieten of politieke activisten zijn.

Uit niets kan blijken dat verzoekster actief is op sociale media en nog minder dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van haar religieuze en/of politieke boodschappen die die zouden bevatten, temeer nu zij, gelet op het ongeloofwaardig karakter van verzoeksters beweerde bekering in Iran en het gebrek aan politieke activiteiten in het land van herkomst, niet aantoont dat zij vóór haar vertrek uit Iran reeds in het vizier stond van de Iraanse autoriteiten

Verzoekster toont door middel van haar verklaringen en documenten, gelet op wat voorafgaat, niet aan dat haar religieuze, dan wel politieke activiteiten in België dermate prominent en/of zichtbaar zijn dat zij omwille daarvan bij terugkeer naar Iran gevisieerd zullen worden.

Voorts blijkt uit de COI Focus van 10 mei 2023 dat terugkeerders bij aankomst op de Iman Khomeini International Airport (IKA) in Teheran (nog steeds) onderworpen worden aan veiligheids- en mogelijks ook andere controles (p. 26 e.v.). Iraniërs die met een gewoon paspoort terugreizen worden door de Iraanse autoriteiten over het algemeen als gewone reizigers beschouwd. Iraniërs die gedwongen terugkeren of Iraniërs die met een laissez-passer reizen worden bij aankomst op de IKA luchthaven aan een nader onderzoek onderworpen aan de hand van een ondervraging. De Iraanse immigratiepolitie ondervraagt gedwongen terugkeerders of terugkeerders met een laissez-passer over de omstandigheden van hun vertrek uit Iran, om na te gaan of er sprake is van een illegale uitreis, alsook over de reden van een eventueel verzoek om internationale bescherming in het buitenland (p. 29-30). Verder blijkt dat er sinds eind 2021 – begin 2022 verschillende in Europa wonende Iraniërs, waaronder Iraniërs met een dubbele nationaliteit, vluchtelingen en Iraniërs die in het buitenland verblijven, bij aankomst op de luchthaven worden ondervraagd nadat ze door de paspoortcontrole zijn gegaan en een inreisstempel ontvangen hebben. Daarbij hangt het van de individuele omstandigheden in een zaak af of iemand na terugkeer wordt ondervraagd (p. 28). Blijkens de landeninformatie is er voorts geen sprake van een systematische controle van sociale media-profielen op de luchthaven. Wanneer dit wel gebeurt, is dit voornamelijk bij terugkeerders van wie een vermoeden bestaat van activisme of illegale activiteiten. Verder blijkt uit de COI Focus van 10 mei 2023 dat Iran sinds geruime tijd het beleid hanteert om geen gedwongen terugkeer te aanvaarden (p. 24). Een terugkeer met een laissez-passer leidt luidens deze COI Focus (p. 29-35) tot nader onderzoek aan de hand van een ondervraging bij aankomst in Iran, omdat dit zou kunnen betekenen dat iemand illegaal is uitgereisd en dat terugkeerders met een laissez-passer worden gemarkeerd als personen die om internationale bescherming hebben verzocht, waardoor deze mogelijks zullen ondervraagd worden over de reden van het beschermingsverzoek, de omstandigheden van hun vertrek uit Iran en waarom ze reizen met een laissez-passer. Nog volgens de COI Focus van 10 mei 2023 duren de verhoren bij aankomst van terugkeerders met een laissez-passer een half uur tot een uur, al kan dit langer zijn indien de terugkeerder ontwijkend antwoordt of als de Iraanse autoriteiten vermoeden dat de terugkeerder in het verleden criminele feiten heeft gepleegd. Arrestatie en mishandeling zijn bij een dergelijke ondervraging niet gebruikelijk. Het loutere gegeven dat verzoekster bij binnenkomst in Iran mogelijks ondervraagd zal worden over de redenen en omstandigheden van haar vertrek en haar asielrelaas betekent dan ook niet zonder meer dat zij bij terugkeer een reëel risico loopt op mishandeling. Dit gegeven kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in haar hoofd een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen.

5.3.2.3. De motieven in de bestreden beslissing, omtrent haar verklaring dat haar man ondertussen de echtscheiding heeft aangevraagd in Iran en een klacht heeft ingediend omdat zij de kinderen heeft meegenomen, door verzoekster in het verzoekschrift in hun geheel onbesproken gelaten. Daar zij

pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in de stukken van het administratief dossier, volstaat het hiernaar te verwijzen en worden zij aldus integraal overgenomen.

5.4. Alles samen genomen treedt de Raad de commissaris-generaal bij in het besluit dat er in dit geval geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekster werden voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van de diezelfde wet, in aanmerking komt.

5.5. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van verzoeksters volgende verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

5.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

5.7. Wat betreft artikel 3 van het EVRM, wordt erop gewezen dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal alsook die van de Raad in deze beperkt is tot het onderzoek of verzoekster al dan niet nieuwe elementen heeft aangehaald in de zin van artikel 57/6/2, §1, van de Vreemdelingenwet. Verder doet de Raad in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een terugkeerbeslissing of verwijdering. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

5.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend vierentwintig door:

I. FLORIO, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO